

0618 – 18. juni

Voks i nåde og kjennskap til vår Herre og Frelser Jesus Kristus! 2Pet 3: 18.

Her sier noen: «Jeg har nå begynt å tro, men kjenner meg likevel ofte så uendelig svak på mange områder. Hvordan skal jeg få mer kraft, og vokse i helliggjørelse?»

Å, så sørgelig at vi på alle områder skal være totalt avhengige av Kristus! Ja, det synes virkelig den gamle Adam. Men det nytter ikke å høre på ham.

For den som er ferdig med selvstrevet, som er ydmyket og dødet, nådebarnet som har funnet sin trøst i Kristus, er denne avhengigheten av Kristus derimot den herligste trøst. Dette er noe vi alle kan stadfeste. Vi har erfart at akkurat det som var totalt umulig da vi strevet og kjempet som mest, ble så uendelig lett når bare Herren fikk slippe til, fikk gitt oss troen, freden, fryden og kraften. Da gikk det liksom av seg selv.

Og likevel glemmer vi stadig vekk dette. Den gamle, evige selviskheten i oss reiser stadig på nytt slangens hode. Igjen vil vi forsøke å greie oss selv. Vi sier: «Jeg skulle jo, jeg burde jo det ene og det andre. Men jeg kan ikke tro, for jeg er jo så svak ...». Vi vil ikke tro at vi slett ikke er i stand til å utrette noe som helst – annet enn det som bare er ondt.

Og dette fører oss ofte inn i forferdelig frykt, i anfektelser, mørke og villfarelser. Særlig hvis vi i tillegg selv har et ganske annet bilde av en kristen enn Skriften viser oss, og vi drømmer om en helt annen vei og kraft enn det Gud har lovet. Om en kraft som er sterk og konstant, og liksom overlatt i våre egne hender, så vi kan selv eie troen, freden og styrken.

Hvis en sitter med et slikt oppdiktet bilde av en kristen, og ennå aldri har funnet noe som likner på dette i sitt eget liv, da ender en snart opp i fortvilelse og bitterhet. Da knurrer en, og ser slett ikke noen nåde eller noe Åndens verk over sitt liv.

Forvirringen og fortvilelsen blir bare verre når en i sin bønn ubevisst forteller Gud både når og hvordan han skal bønnhøre oss. Så tenker en at «Gud har jo lovet å høre bønn. Og dette som jeg nå ber om, må nødvendigvis være hans vilje. Han kan jo ikke ville at jeg skal være så svak og full av synd, ja, rent som en djevelens slave. Når han nå ikke hører meg, forstår jeg jo at han fullstendig må ha forlatt meg». Da kan det fort skje at en finner på en eller annen galskap, at en forneker Herren eller fortviler.

Da er det om å gjøre at vi husket godt på hvordan Herren fører sine på underlig vis. Hvordan f. eks. Paulus tre ganger ba Herren om å bli kvitt Satans engel. Men fikk til svar: «La min nåde være nok for deg. For min kraft blir fullendt i skrøpelighet». Og den lærdommen apostelen tok til seg av dette: «Derfor vil jeg mest av alt rose meg av mine skrøpeligheter, for at – legg merke til – for at Kristi kraft kan bo i meg ... For når jeg er svak, da er jeg sterk».

Legg merke til dette: «når jeg er svak, da er jeg sterk»! Det er hemmeligheten med en kristens styrke. Som om apostelen ville si: Den eneste hindringen for min styrke er at jeg er altfor sterk i meg selv. Jo mer min egen svakhet blir følbart, desto større Guds kraft får jeg, desto lettere kan Gud gjøre med meg det han vil.

Et annet sted forteller apostelen om en like hard prøvelse, og sier: «Vi ble i den utstrekning nedtyngnet, mer enn vi maktet, slik at vi til og med tvilte på om vi skulle berge livet. Ja, vi var blitt overbevist om at vi helt sikkert kom til å dø. Og dette skjeddde for at vi ikke skulle finne noe å trøste oss til hos oss selv, bare hos Gud som vekker opp døde. Han som også fridde oss ut fra det som så ut som døden for oss, og ennå daglig frir oss ut».

Slik må altså Gud få bli vårt eneste håp, så vi ikke har noe annet å trøste oss til enn ham som kan vekke opp døde.

Og da synes menneskene å være i en svært så ynkelig stilling, når de bare har Gud å håpe på. Gud er ikke mye å håpe på, synes de! Vi oppfører oss som uforstandige dyr. Derfor trenger vi nok denne oppdragelsen, hvis den rette troen og kraften noen gang skal bli virksom i oss.

Det var også situasjonen med Abraham da han gikk for å ofre Isak. Han «trodde Gud, han som gjør de døde levende og kaller på det som ikke er til, som om det er til. Og han trodde med håp, der det ikke var noe håp». Og i 5Mos 8: 16 står denne underlige forklaringen: «Han ville ydmyke deg og sette deg på prøve, så han til sist kunne gjøre godt mot deg. Ellers ville du si i ditt hjerte: Min kraft og mine henders styrke har gitt meg denne velstanden. Men du skal huske på Herren, din Gud, for det er han som gir styrken».

Kort sagt: Jo før vi mister all tro på noen kraft i oss selv, jo før blir det bedre med oss. Da ligger vi i Herrens hånd. Og hans barmhjertighet er stor.

Da sier vi til Herren Jesus: Du ser og vet jo at jeg ikke kan gjøre noe som helst. At jeg heller tusen ganger må fare til helvete, enn at jeg av meg selv skulle kunne prestere noen tro eller makte noe bedre liv. Slipper du meg, faller jeg i synd etter synd, i tvil etter tvil, dårskap etter dårskap. Det er bare deg jeg kan håpe på. Og du har jo også sagt at «uten meg kan dere slett intet gjøre». «Jeg, jeg skal gjøre det, løfte, bære og hjelpe dere».

Og vær du sikker på at da skal vi nok også snart få erfare det. For når bare Kristus får bli vårt alt, da kommer forløsningen vi lengter etter, freden og kraften tilbake.

Da blir vi bare stående i en salig undring, og sier: Så lett det går nå, det som før var ganske umulig! Jeg skjønner at alt avhenger av at det blir Gud som for lov å gi!